

Czy Apostołowie wierzyli, że Jezus jest Bogiem?

Jezus z Nazaretu spędził pierwsze trzydzieści lat w ukryciu. W tym czasie mało kto wiedział o cieśli z niedużego miasta w Galilei. W kolejnych trzech latach jednakże to, co mówił przyciągnęło uwagę wszystkich, którzy go słuchali, a były to słowa, które na zawsze zmieniły świat. Dokonywał też czynów, których nikt wcześniej nie dokonał. Potrafił uspokoić burzę, leczył choroby, przywracał wzrok, a nawet wskrzeszał umarłych do życia.

Największą różnicą między Jezusem Chrystusem a innymi religijnymi przywódcami, jak twierdzą chrześcijanie, było to że twierdził, iż jest Bogiem (zob. „<https://y-jesus.org/polish/more/jcg-jesus-claim-god/>). Gdyby okazało się to nieprawdą, cała Ewangelia straciłaby wiele na wiarygodności. Przekazał nam, że Bóg tak nas umiłował, że stał się człowiekiem, aby umrzeć za nasze grzechy i zapewnić nam wieczne życie z Nim. Gdyby Jezus nie był Bogiem, oznaczałoby to, że nas okłamano.

Niektóre religie uczą, że Jezus był stworzeniem. Są też bestsellerowe książki, np. „Kod Leonarda da Vinci”, w których napisane jest że ani Jezus ani apostołowie nie twierdzili, że Jezus jest Bogiem (zob. <https://y-jesus.org/polish/wwrj/2-da-vinci-conspiracy/>).

Tego typu ataki na bóstwo Chrystusa stawiają pod znakiem zapytania to, co wydarzyło się 2000 lat temu i zapoczątkowało chrześcijaństwo, według którego Jezus Chrystus jest Bogiem. W artykule „Czy Jezus twierdził, że jest Bogiem” opisano mocne dowody z Nowego Testamentu, wskazujące na to, że Jezus rzeczywiście twierdził, że jest Bogiem. Czy jednak naoczni świadkowie, którzy słyszeli słowa Jezusa i widzieli dokonywane przez Niego cuda, byli przekonani, że jest równy swemu Ojcu pod każdym względem? A może uważali, że Jezus był po prostu wyższą istotną stworzenia albo prorokiem, jak Mojżesz?

Aby oddzielić prawdę od fikcji musimy przyjrzeć się słowom apostołów, którzy towarzyszyli Jezusowi w ziemskiej wędrówce i spisali to, co widzieli i słyszeli.

Naoczni świadkowie

Jezus wybrał na swoich apostołów zwykłych ludzi. Spędził z nimi trzy lata, nauczając ich o sobie i wyjaśniając głębokie prawdy o Bogu. W ciągu tych trzech lat Jezus dokonał wielu cudów, przemawiał wygłaszając bardzo śmiałe tezy i zawsze postępował sprawiedliwie. Apostołowie spisali potem wiele z tego, co Jezus mówił i czynił. Te nowotestamentowe relacje zostały uznane za bardzo wiarygodne źródło, dużo bardziej autentyczne niż inne starożytne źródła (zob. <https://y-jesus.org/polish/wwrj/4-are-gospels-true>).

Naukowcy twierdzą, że od Nowego Testamentu bije obiektywizm, który sprawia że relacje apostołów o Jezusie można uznać za w pełni wiarygodne. Uczciwie przekazali to, co widzieli i słyszeli. Historyk Will Durant zauważa:

“ „Ludzie ci nie należeli do tych, którzy nadawaliby się do przemodelowania świata. Ewangelie realistycznie różnicują postacie oraz uczciwie demaskują ich wady”.[1]

Podczas pierwszego spotkania z Jezusem apostołowie nie mieli pojęcia kim był. Gdy jednak usłyszeli głębokie słowa Jezusa i zobaczyli, jak przywraca wzrok niewidomym i wskrzesza umarłych, mogli przypomnieć sobie przepowiednie o Mesjaszu, którym miał być sam Bóg. (Iz 9,6; Mi 5,2). Gdy Jezus umarł na krzyżu, wydawało się że został pokonany i stał się bezsilny. Wszelkie przemyślenia, które krążyły po głowach apostołów o tym, że Jezus był Bogiem, niewątpliwie rozwiały się wraz z krzyżem.

Trzy dni po tym traumatycznym zdarzeniu Jezus, który wisząc na krzyżu zdawał się być tak bardzo bezsilny, w cudowny sposób objawił się żywy swoim apostołom. Zmartwychwstał w ciele. Apostołowie mogli Go zobaczyć, dotknąć, zjeść z Nim posiłek i posłuchać Jego słów o chwalebnej pozycji i najwyższej władzy we wszechświecie. Szymon Piotr, jeden z apostołów najbliższych Jezusowi i naoczny świadek, pisze:

“ „[Widzieliśmy to] jako naoczni świadkowie jego wielkości. Otrzymał on bowiem od Boga Ojca cześć i chwałę, gdy doszedł go taki głos od wspaniałej chwały: To jest mój umiłowany Syn, w którym mam upodobanie. (2P 1, 16-17 Przesłanie)

Czy jednak fakt, że apostołowie widzieli chwałę Bożą i słyszeli głos Boga w Jezusie oznacza, że uważali Go za Boga? Znaczący Nowego Testamentu A. H. McNeile odpowiada:

“ „... jak tylko Życie Jezusa skończyło się wraz z pozorną klęską i hańbą, wielu chrześcijan (nie pojedynczych osób, ale masowo) powzięło niewzruszone przekonanie o tym, że Jezus jest Bogiem. [2]

Czy zatem apostołowie, którzy napisali Nowy Testament, naprawdę wierzyli że Jezus jest Bogiem czy uważali go stworzenie? Jeśli myśleli, że był Bogiem, czy uważali go za Stworzyciela wszechświata czy za kogoś innego? Ci, którzy zaprzeczają bóstwu Jezusa, uczą że Jezus był najwyższym stworzeniem Boga, ale tylko Ojciec jest wiecznym Bogiem. Aby zrozumieć, co myśleli o Jezusie, przyjrzymy się ich słowom i zadajmy trzy pytania:

1. Czy apostołowie i pierwsi chrześcijanie czcili i modlili się do Jezusa, jako Pana?
2. Czy apostołowie nauczali, że Jezus jest Stwórcą, o którym mowa w Księdze Rodzaju?
3. Czy apostołowie czcili Jezusa jako Wybitną jednostkę we wszechświecie?

Pan

Po wstąpieniu Jezusa do nieba apostołowie zadziwili Żydów i Rzymian, ogłaszając Jezusa „Panem”. [3] Nie do pomyślenia było to, że zaczęli nawet modlić się do Jezusa, jak gdyby był Bogiem. Gdy św. Szczepan był kamienowany, tak się modlił: „Panie Jezu, przyjmij mojego ducha”. (Dz 7,59)

Inni wierzący dołączyli do Szczepana i nawet gdy groziła im śmierć „nie przestawali też codziennie w świątyni i po domach nauczać i głosić Jezusa Chrystusa” (Dz 5,42). Apostołowie, z których większość poniosła śmierć męczeńską, przekazali wiedzę o Jezusie Ojcom Kościoła, którzy następnie podali Dobrą Nowinę kolejnemu pokoleniu.

Św. Ignacy, uczeń Jana Apostoła, pisał o kolejnym przyjściu Jezusa: „Wyczekuj Tego, który jest ponad wszelką zmiennością, poza czasem, niewidzialnego (...)”. W liście do Polikarpa stwierdza: „Jezus jest Bogiem”, „Bogiem wcielonym”, a do Efezjan pisze:

„Sam Bóg objawił się w postaci ludzkiej dla odnowy życia wiecznego.” (List Ignacego z Antiochii do Efezjan 4,13)

Także Klemens Rzymski pisał w 96 r. n.e. o bóstwie Jezusa, twierdząc, że „Powinniśmy myśleć o Jezusie Chrystusie jako o Bogu”. (2 List Klemensa Rzymskiego do Koryntian 1,1)

Inny uczeń św. Jana, Polikarp, był sądzony przed rzymskim prokonsulem za to, że czcił Jezusa jako Pana. Tłum domagający się jego krwi doprowadził do sytuacji, w której rzymski sędzia kazał Polikarpowi uznać cesarza za Pana. Polikarp, który wolał zginąć na stosie niż wyrzec się Jezusa jako swego Pana, odpowiedział:

“ „Osiemdziesiąt sześć lat służę Chrystusowi, nigdy nie wyrządził mi krzywdy, jakżebym mógł bluźnić memu Królowi i Zbawcy?”[4]

W miarę rozwoju Kościoła pojawiali się gnostycy i inne sekty, wśród których nauczano, że Jezus był istotą stworzoną, podrzędną Ojcu. Punkt krytyczny nastąpił w IV wieku, gdy sławnemu libijskiemu kaznodziei Ariuszowi udało się przekonać wielu wyznawców, że Jezus nie był w pełni Bogiem. Dlatego też w 325 r. n.e. na Soborze Nicejskim przywódcy Kościoła zebrali się, by rozwiązać spór wokół tego, czy Jezus jest Stwórcą czy był tylko stworzeniem.[5<<https://y-jesus.com/endnotes/endnotes-did-the-apostles-believe-jesus-is-god>>] Zdecydowanie potwierdzili oni wieloletnie przeświadczenie chrześcijan oraz to, czego naucza się w Nowym Testamencie, że Jezus jest w pełni Bogiem.[6]

Stwórca

W Księdze Rodzaju Bóg Biblii zostaje objawiony jako Stwórca wszystkiego, od maleńkiego atomu po wielki wszechświat z jego wieloma miliardami galaktyk. Dla Żyda herezją byłoby zatem myśleć, że anioł lub inne stworzenie jest Stwórcą. Izajasz zaświadcza, że Bóg (Jahwe) jest Stwórcą:

“ „Tak mówi PAN, Święty Izraela i jego Stwórca... Ja uczyniłem ziemię i stworzyłem na niej człowieka. To ja – moje ręce rozciągnęły niebiosa i całemu ich zastępowi rozkazuję... mówi PAN zastępów. (Iz 45,11a,12,13b)

Zatem, czy apostołowie postrzegali Jezusa jako część stworzenia czy jako Stwórcę?

Świadectwo Jana

Gdy apostołowie Jezusa wpatrywali się nocą w gwiazdy pewnie nie przypuszczali, że Stwórca gwiazd jest tym, który przebywa w ich obecności. Jednak po zmartwychwstaniu spojrzeli na Jezusa nowymi oczyma. Zanim Jezus opuścił ziemię wyjawiał apostołom prawdę o swojej tożsamości.

Przywołując słowa swego Pana, św. Jan rozpoczyna Ewangelię od ujawnienia tożsamości Jezusa:

“ Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga i Bogiem było Słowo. Wszystko przez nie się stało, a bez niego nic się nie stało, co się stało. W nim było życie, a życie było światłością ludzi. (J 1, 1,3-4)

Naukowcy uważają obecnie, że wszechświat powstał z nicości, i nie potrafią powiedzieć kto powołał go do istnienia. Św. Jan wyjawia, że zanim świat został stworzony „było Słowo” i „Słowo było u Boga”.

Kim lub czym jest zatem to pre-istniejące Słowo? W kolejnych słowach Jan wyjaśnia kogo ma na myśli: „i Bogiem było Słowo”. [7]

Będąc Żydem Jan wierzył w jednego Boga. Ale w tym fragmencie mówi o dwóch bytach, Bogu i Słowie. Ci, którzy nauczają że Jezus był stworzeniem, błędnie tłumaczą ten fragment, jakoby Słowo oznaczało boga, a nie Boga. Biblista F.F. Bruce pisze: „rozumowanie, że fragment odnosi się do „boga” jest dużym nieporozumieniem, a pomijanie przedimka nieokreślonego jest częstą praktyką w przypadku konstrukcji orzecznikowych.” [8]

Św. Jan pod kierunkiem Ducha Świętego mówi nam:

1. „Słowo” istniało przed stworzeniem
2. „Słowo” jest Stwórcą wszystkiego
3. „Słowo” jest Bogiem

Jak na razie Jan mówi nam, że Słowo jest wieczne, stworzyło wszystko i jest Bogiem. Nie mówi nam jednak, czy Słowo jest siłą czy osobą, aż do wersu 14.

“ „A to Słowo stało się ciałem i mieszkało wśród nas pełne łaski i prawdy (i widzieliśmy jego chwałę, chwałę jako jednorodzonego od Ojca), pełne łaski i prawdy. (J 1,14)

Wyraźnie św. Jan odnosi się w tym miejscu do Jezusa. Następnie Jan potwierdza to w liście:

“ „To, co było od początku, co słyszeliśmy, co widzieliśmy na własne oczy, na co patrzyliśmy i czego dotyczyły nasze ręce, o *[Jezusie Chrystusie]* Słowie życia” (1J 1,1).

Jan mówi: „wszystko przez nie się stało, a bez niego nic się nie stało, co się stało. Jeśli nic nie istniało poza nim, nie możliwe aby Jezus był stworzeniem. Według Jana Słowo (Jezus) jest Bogiem.

Świadectwo Pawła

W przeciwieństwie do św. Jana, św. Paweł (wcześniej Szaweł) był zaciętym przeciwnikiem i prześladowcą chrześcijan do czasu aż objawił mu się w widzeniu Jezusa. Wiele lat później św. Paweł pisze do Kolosan, czego dowiedział się o tożsamości Jezusa:

“ „On jest obrazem Boga niewidzialnego i pierworodnym wszelkiego stworzenia. Przez niego bowiem wszystko zostało stworzone... Wszystko przez niego i dla niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko istnieje dzięki niemu”. (Kol 1,15-17 UBG).

W tym fragmencie św. Paweł mówi o kilku ważnych rzeczach:

1. Jezus jest dokładnym obrazem Boga
2. Jezus jest „pierworodnym” stworzenia

3. Jezus stworzył wszystko
4. Jezus jest powodem stworzenia
5. Jezus istniał przed wszystkim
6. Jezus scala stworzenie

Co oznacza „dokładny obraz Boga”? Bruce zauważa: „Nazwanie Chrystusa obrazem Boga jest równoznaczne z powiedzeniem, że w Nim objawiła się istota i natura Boga – w Nim niewidzialne stało się widzialne.”[9] Bóg widzialny w Chrystusie jest zbieżny z obrazem przedstawionym w słowach Jezusa skierowanych do Filipa: „Kto mnie widzi, widzi i mego Ojca!” (J 14,9).

„Greckie słowo „pierworodny” (prototokos) z wersu 15 oznacza bardziej „pierwszeństwo” niż „późniejsze urodzenie” w rozumieniu czasu.[10] Według Bruce’a św. Paweł odnosi się do „preegzystencji Chrystusa i Jego kosmicznego uczestnictwa w tworzeniu, które „wskazuje nie tylko na pierwszeństwo Jezusa, ale także na Jego prymat.”[11] Wyjaśnia to wers 16, który mówi nam, że wszystko we wszechświecie zostało stworzone zarówno przez Jezusa Chrystusa, jak i dla Niego.

W wersie 17 Jezus jest przedstawiony jako wieczny Chrystus podtrzymujący stworzenie. Św. Paweł twierdzi zatem, że każdy atom, każdy łańcuch DNA i miliardy galaktyk są utrzymywane jako całość mocą Jezusa Chrystusa. Jezus jest tym, od którego wszystko pochodzi, tym dla którego wszystko zostało stworzone i tym który wszystko scala.

Świadectwo Hebrajczyków

Zawarty w Nowym Testamencie List do Hebrajczyków[12] również objawia Jezusa jako Stwórcę wszystkiego. Początkowy fragment Listu odzwierciedla słowa Pawła skierowane do Kolosan:

“ „Bóg, który wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś do ojców przez proroków; W tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez swego Syna, którego ustanowił dziedzicem wszystkiego, przez którego też stworzył światy; Który, będąc blaskiem jego chwały i wyrazem jego istoty i podtrzymując wszystko słowem swojej mocy, dokonawszy oczyszczenia z

naszych grzechów przez samego siebie, zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach”. (Hbr 1,1-3a)

Podobnie jak objawiają apostołowie Jan i Paweł, autor Listu do Hebrajczyków mówi nam, że zanim Jezus stał się człowiekiem, Bóg stworzył poprzez niego wszechświat. Hebrajczycy ujawniają Jezusa Chrystusa również jako Tego, który go podtrzymuje.

Werset 3 mówi o Jezusie jako „będącym blaskiem Jego chwały i wyrazem Jego istoty.”[13] Grecki zapis w tym miejscu brzmi, że „Syn jest blaskiem, promieniowaniem Bożej chwały.”[14] Użyte tutaj stwierdzenie, że Jezus jest „blaskiem i wyrazem” nieskończonego Boga, potwierdza, że apostołowie wierzyli, że Jezus jest w pełni Bogiem.

Następnie autor Listu do Hebrajczyków mówi nam, że Jezus nie tylko przewyższa proroków, ale także stoi o wiele wyżej od aniołów.

“ „I stał się o tyle wyższy od aniołów, o ile znamienitsze od nich odziedziczył imię” (Hbr 1,4).

John Piper wyjaśnia, dlaczego Jezus stoi znacznie powyżej aniołów:

“ „Żaden anioł w niebie nigdy nie otrzymał takiego uhonorowania i uczucia, jakie Syn otrzymał od wieczności, od swego Ojca. Mimo swojej wielkości i wspaniałości, aniołowie nie rywalizują z Synem... Syn Boży nie jest aniołem – nawet najwyższym archaniołem. Raczej Bóg mówi: „Niech mu oddają pokłon wszyscy aniołowie Boga” (Hbr 1,6). Syn Boży jest godny całego uwielbienia, jakie mogą Mu dać zastępy niebios, nie wspominając o naszym.”[15]

Autor Listu do Hebrajczyków następnie objawia bóstwo Jezusa:

“ „Lecz do Syna mówi: Twój tron, o Boże, na wieki wieków, berłem sprawiedliwości jest berło twego królestwa.” (Hbr 1,8 UBG)

Dalej w Liście do Hebrajczyków dowiadujemy się: „Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam i na wieki”, co jest wyraźnym stwierdzeniem o Jego wiecznej Boskości (Hbr 13,8). Stworzona istota nie jest taka sama w dniu dzisiejszym jak wczorajszym, ponieważ byłby czas, kiedy nie istniała. Trudno interpretować powyższe fragmenty w Liście do Hebrajczyków jako coś innego niż fakt, że to Jezus jest Bogiem, o którym mowa w Starym Testamencie, który wraz ze swoim Ojcem i Duchem Świętym stworzył wszechświat.

Apostołowie musieli być wstrząśnięci, gdy dowiedzieli się, że Ten, którego widzieli krwawiącego i zawieszono na rzymskim krzyżu, jest Tym samym, który stworzył drzewo, z którego krzyż ten został zrobiony, jak również ludzi, którzy Go do niego przybili.

Pierwszy nad wszystkimi

Pierwsi chrześcijanie byli oskarżani przez Rzymian o okradanie z chwały Cezara, a przez Żydów o okradanie z chwały Boga (Jahwe). Chrześcijaństwo jest krytykowane przez niektórych jako „zbyt skoncentrowane na Jezusie”. Ale czy tak myśleli apostołowie? Usłyszymy to jeszcze raz od Pawła, gdy pisze o Jezusie do Kolosan.

“ „On jest początkiem i pierworodnym z umarłych, aby we wszystkim był pierwszy. Ponieważ upodobał sobie Ojciec, aby w nim zamieszkała cała pełnia.” (Kol 1,18-19 UBG).

Paweł pisze, że Bóg jest zadowolony z posiadania Jezusa jako najważniejszej osoby we wszechświecie. Ale Stary Testament wyraźnie naucza, że Bóg nigdy nie ustąpi Swojego pierwszeństwa wobec stworzonej istoty (Pwt 6,4-5, Ps 83,18, Prz 16,4, Iz 42,11). Izajasz wyraźnie mówi o prymacie Boga (Jahwe).

“ „Spójrzcie na mnie, abyście byli zbawieni, wszystkie krańce ziemi, gdyż ja jestem Bogiem i nie ma żadnego innego. Przysiągłem na siebie, z moich ust wyszło słowo sprawiedliwe, które jest nieodwołalne: Przede mną będzie się zginać każde kolano, będzie przysięgać każdy język.” (Iz 45,22-23 UBG)

Ale jak Jezus i Jahwe mogą być pierwszymi? Wskazówka może znajdować się w Księdze Rodzaju, gdzie hebrajskie słowo użyte na określenie Boga Stwórcy jest w liczbie mnogiej (Elohim). I dalej, kiedy Izajasz stwierdza, że Bóg sam stworzył wszystko, hebrajskie słowo oznaczające Boga (Yahweh) jest również w liczbie mnogiej. Dr Norman Geisler podsumowuje: „Mówiąc biblijnie, istnieje więcej niż wystarczająca ilość dowodów, aby stwierdzić, że Pismo Święte przedstawia podstawową naturę Boga jako jedność w liczbie mnogiej.”[16]

Paweł przypisuje Jezusowi to samo uhonorowanie, które Izajasz przypisuje Jahwe:

“ „Który, będąc w postaci Boga, nie uważał bycia równym Bogu za grabież. Lecz ogołocił samego siebie, przyjmując postać sługi i stając się podobny do ludzi. Z postawy uznany za człowieka, uniżył samego siebie i był posłuszny aż do śmierci, i to śmierci krzyżowej.

Dlatego też Bóg wielce go wywyższy i darował mu imię, które jest ponad wszelkie imię; Aby na imię Jezusa zgięto się wszelkie kolano na niebie, na ziemi i pod ziemią, aby wszelki język wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca.” (Flp 2,6-11 UBG)

Fragment ten objawia, że zanim Jezus stał się człowiekiem, przysługiwała mu pełnia praw Boskości. Paweł mówi nam także: „że każde kolano się zegnije i wszelki język będzie wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem.”

Ponad siedemset lat przed Chrystusem Bóg mówi nam przez Izajasza, że tylko On jest Bogiem, Panem i Zbawicielem:

“ „Przede mną nie został stworzony żaden Bóg ani po mnie nie będzie. Ja, ja jestem Panem i oprócz mnie nie ma zbawiciela.”(Iz 43,10-11).

W Starym Testamencie powiedziano nam również, że Jahwe sam stworzył wszechświat. Że „każde kolano zagnie się przed Nim”, że On jest „Panem, Królem Izraela”, „Odkupicielem”, „Pierwszym i Ostatnim”. Daniel nazywa Go „Odwiecznym”.

Zachariasz mówi o Bogu jako „Królu, Panu Zastępów, który będzie sądził krańce ziemi.”

Ale w Nowym Testamencie słyszymy, jak Jan nazywa Jezusa „Zbawicielem”, „Alfą i Omega”, „Pierwszym i Ostatnim”, „Królem królów” i „Panem panów”. Paweł mówi nam, że: „każde kolano zegnije się przed Jezusem.” To tylko o Jezusie apostołowie mówią, że osądzi nasze wiekuiste przeznaczenie. Jezus jest pierwszym Panem wszechświata.

Packer twierdzi, że chrześcijaństwo ma sens tylko wtedy, gdy Jezus jest w pełni Bogiem:

“ „Gdyby Jezus był nikim więcej, jak tylko niezwykłym, pobożnym człowiekiem, trudności w uwierzeniu w to, co Nowy Testament mówi nam o jego życiu i pracy, byłyby naprawdę niebotyczne.

Ale gdyby Jezus był tą samą osobą, co odwieczne Słowo, pośrednik Ojca w tworzeniu, „przez którego też stworzył światy” (Hbr 1,2 UBG), to nic dziwnego, że świeże akty twórczej mocy zaznaczały Jego przyjście na ten świat, Jego życie w nim i Jego wyjście z niego. Nie dziwota, że On, Autor życia, powstał z martwych... Wcielenie jest samo w sobie niezgłębioną tajemnicą, ale nadaje sens wszystkiemu, o czym mówi Nowy Testament.”[17]

Wniosek

Jeśli to Jezus jest Jahwe, wówczas chrześcijańskie przesłanie brzmi, że Sam Bóg zstąpił na ziemię, pozwolił ludziom pluć na Niego, drwić z niego i przybić Go do krzyża, oddając tym samym najwyższą ofiarę za nasz grzech. Doskonała sprawiedliwość Boża może być zaspokojona tylko przez Samego Boga dokonującego zapłaty za nasz grzech i nieprawość. Nie wystarczy do tego anioł ani stworzony przedstawiciel. Taki akt łaskawości pokazuje ogrom miłości Ojca, jak również wysoką wagę, jaką On przywiązuje do każdego z nas (zobacz „Dlaczego Jezus?“). I jest to dokładnie to, czego nauczali apostołowie i co tak gorliwie głosili.

W swoich pożegnalnych słowach do Efezjan Paweł zachęcał ich, aby „paśli kościół Boga, który on nabył własną krwią” (Dz 20,28 UBG). Paweł powtarza proroctwo

Zachariasza, w którym Bóg (Jahwe) mówi:

“ „W tym dniu Pan będzie bronił mieszkańców Jerozolimy.... Będą patrzeć na mnie, którego przebili, i będą go oplakiwać, jak się oplakuje jedynaka.”(Za 12,8,10b).

Zachariasz ujawnia, że tym, który został przebity na krzyżu, był Bóg we Własnej Osobie. Widzimy zatem, że Jezus Chrystus zbliża do siebie Stary i Nowy Testament niczym osobne instrumenty, które współbrzmiały ze sobą, tworząc piękną symfonię. Jeśli bowiem Jezus nie jest Bogiem, chrześcijaństwo traci swój zasadniczy wątek. Natomiast jeśli Jezus jest Bogiem, wszystkie inne główne doktryny chrześcijańskie pasują do siebie jak elementy układanki. Kreeft i Tacelli wyjaśniają:[18]

„Jeśli Chrystus ma boską naturę, wówczas wcielenie lub uosobienie Boga jest najważniejszym wydarzeniem w historii. To przełomowy punkt historii. Zmienia on wszystko.”

„Jeśli Chrystus jest Bogiem, to kiedy umarł na krzyżu, brama nieba, zamknięta przez grzech, otworzyła się dla nas po raz pierwszy od Edenu. Żadne wydarzenie w historii nie może być ważniejsze dla każdej osoby na ziemi niż to.”

„Jeśli Chrystus jest Bogiem, to ponieważ jest wszechmocny i obecny w tej chwili, może właśnie teraz przemienić ciebie i twoje życie, jak nic innego i nikt inny nie może.”

„Jeśli Chrystus ma boską naturę, to ma On prawo do całego naszego życia, w tym do naszego życia wewnętrznego i naszych myśli.”

Apostołowie uczynili Jezusa Panem swego życia, pisali o nim jako o Stwórcy i czcili go jako pierwszego wśród wszystkich. Ci naoczni świadkowie byli absolutnie przekonani, że Bóg nawiedził planetę ziemię w osobie Jezusa Chrystusa, który powróci jako Król królów i Pan panów, jak również nasz wiekuisty Sędzia. W swoim liście do Tytusa Paweł ujawnia tożsamość Jezusa i Boży cel dla naszego życia:

“ „Objawiła się bowiem łaska Boga, niosąca zbawienie wszystkim ludziom. Pouczająca nas, byśmy wyrzekłszy się bezbożności i światowych

pożądliwości, trzeźwo, sprawiedliwie i pobożnie żyli na tym świecie. Oczekując błogosławionej nadziei i chwalebного objawienia się wielkiego Boga i Zbawiciela naszego, Jezusa Chrystusa.” [19] (Tt 2, 11-13 UBG).

Kliknij tutaj, aby podzielić się z nami, czy ten artykuł okazał się pomocny.

<<https://y-jesus.com/contact-us/?1referring-page=Did%20the%20Apostles%20Believe%20Jesus%20is%20God?>>>

Endnotes

1. Will Durant, *Caesar and Christ*, vol 3 of *The Story of Civilization* (New York: Simon & Schuster, 1972), 563.
2. A. H. McNeile, *Introduction to the New Testament* (Oxford: Clarendon Press, 1955), 463, 464
3. The title Lord is freely used in both Testaments to refer to God and Jesus. In the Old Testament the Hebrew word for Lord was Adonai. In the Septuagint and the New Testament the word translated “Lord” is Kurios. Both Adonai and Kurios were used for God by the Jews.” Josh McDowell & Bart Larson, *Jesus: A Biblical Defense of His Deity* (San Bernardino: Here’s Life, 1983), 33.
4. Paul L. Maier, Ed, Eusebius, *The Church History* (Grand Rapids, MI: Kregel, 1999), 149.
5. Although most early Christians believed in Jesus’ divinity, the church didn’t clarify what that meant until the Council of Nicaea in 325 A. D., when the Roman emperor Constantine convened church leaders together to deal with Arius’s view that Jesus was a created being. However, after an intense debate over the meaning of the apostles’ words about Jesus in the New Testament, all but two of 318 church leaders reaffirmed the majority Christian belief that he is fully God, co-eternal, co-equal and with the Father and Holy Spirit (See “Mona Lisa’s Smirk”).
6. See “Jesus.doc” to discover the reliability of the New Testament
7. Martin writes, “Contrary to the translations of The Emphatic Diaglott and the New World Translation, the Greek grammatical construction leaves no doubt whatsoever that this is the only possible rendering of the text.... in their New World Translation Appendix 773-777 attempt to discredit the Greek text on this point, for they realize that if Jesus and Jehovah are “One” in nature their theology

- cannot stand....” Walter Martin, *The Kingdom of the Cults* (Minneapolis, Minn: Bethany, 1974), 75.
8. F. F. Bruce, *The Deity of Christ* (Manchester, England: Wright's [Sandbach] Ltd., 1964
 9. F. F. Bruce, “The ‘Christ Hymn’ of Colossians 1:15-20,” *Bibliotheca Sacra* (April-June 1984): 101.
 10. D. Guthrie & J. A. Motyer, *The New Bible Commentary: Revised* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1973), 1144.
 11. Bruce, ‘Hymn’, 101-102.
 12. Although the author of Hebrews is unknown, some scholars believe it was written by Paul.
 13. *The Amplified Bible*, Zondervan
 14. Kenneth S. Wuest, *Word Studies in the Greek New Testament*, Vol. II (Grand Rapids, MI:, Eerdmans, 1986), 41.
 15. John Piper, *The Pleasures of God* (Sisters, OR: Multnomah, 2000), 33.
 16. Norman Geisler & Peter Bocchino, *Unshakable Foundations* (Minneapolis, MN: Bethany House, 2001), 297.
 17. J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press), 54.
 18. Peter Kreeft & Ronald K. Tacelli, *Handbook of Christian Apologetics*(Downers Grove IL: InterVarsity Press, 1994), 152.
 19. “The Granville Sharpe rule of Greek grammar states that when two nouns are join by kai (and) and the first noun has the article and the second does not, then the two nouns refer to the same thing, Hence, great God and Savior’ both refer to Christ Jesus.” (The Moody Handbook of Theology, p. 225).